

Hoa Nở Bao Nhiêu Năng Đã Tàn

Máy bay đã thấy trên trời mà
Có lẽ đường trời đã hết xa?
Vui chớ, người yêu rồi gặp lại
Mừng hơn, hoa nở cõi người ta!

Hôm nay trời trong đến lạ lòng
Hình như trong suốt mắt ai trong
Hình như con suối xanh-trong-vắt
tạo một đường xanh giữa cánh rừng...

Em ơi anh nâng niu hoa vàng
Hoa quý thôi, không là hoa lan
Hoa quý nở khi ngày xanh nắng
Còn hoa lan thì trên thâm sơn!

Anh ở đồng bằng, em biết đó
Anh ở phố người như mọi người
Chỉ dạo rừng sâu hay núi thẳm
khi nào mình giàu mình phong lưu!

Em à, anh sẽ về mai mốt
Mai mốt không chừng em sẽ qua...
Khi có máy bay là có hết
Sợ đây mai mốt chúng ta già!

Tuổi già, sợ thật! Ông Trời khiến?
Cũng tại đời người hết tuổi xanh!
Cũng tại! Trời ơi gì cũng tại!
Chữ Tình mà nhạt...tại mong manh?

Máy bay bay cao không tiếng ồn
Chỗ anh xa lắm chỗ phi trường...
Chỗ anh và chỗ em xa nữa
Đại lục đều nằm trong đại dương!

*Nói thế để buồn năm phút nhé
Để buồn năm phút...đã hai năm!
Cái cơn đại dịch gì lâu quá
Hoa nở bao nhiêu nắng...đã tàn!*

Trần Văn Lệ